

Kimseyi Arkada Bırakmadan
DÜNYAYI YENİ BAŞTAN YARATMAK

Kadının Statüsü Komisyonu'nun 63. Oturumuna Bahai Uluslararası Toplumu'nun Bildirgesi

Toplumsal koruma, bir seviyede, yoksulluğu ve korumasızlığı azaltmak için tasarlanmış politikalar ve programlar dizisi olarak algılanabilir. Herkese, özellikle de çoğunluğu kadın ve çocuklar olan en korumasız olanlara, toplumsal koruma sağlama gibi önemli bir konu, daha büyük bir gerçeğin ışığında düşünülüp ele alınmalıdır: yani tüm insanlığın bir olduğu ve tüm insanlığın bu ortak vatanımızın bol kaynaklarından faydalanması gerektiği gerçeğinin. Tüm insanların kaliteli bir eğitim alma, sağlık hizmetlerine erişme, kendi ruhani değerlerini uygulama fırsatları yoluyla asil yaşamlar sürme ve aynı zamanda çalışarak, sağlıklı aileler yetiştirerek ve insanlığa hizmet faaliyetleri yürüterek kendi toplumlarının iyiliğine kendi katkılarını sunma hakları olduğu artık kabul edilmiş bir gerçek olmalıdır.

Dahası, insanlığın birliğinin açık bir iması, kadın ve erkeğin eşit olduğudur. Hem birliğin hem de kadın erkek eşitliğinin artan kabulü modern çağa damgasını vuran bir özelliktir ve adalet, karşılıklı destek ve refah ile nitelendirilen küresel bir medeniyetin aşamalı ortaya çıkışının ayırt edici işaretidir. Yine de birliğin yaşamın her bir yönündeki tam ifadesi henüz gerçekleşmeyi beklemektedir; ve aslında bunun gerçekleşmesi bazen ulaşılmaz olarak hissedilmektedir. Kadınların ve kız çocuklarının toplumun şu anki düzeninde meydana gelen adaletsizliklerden sıklıkla en çok zararı görmesi, bu düzene yol açan tarihsel güçler göz önüne alındığında şaşırtıcı değildir. Birlik prensibinin artan kabulü, yirminci yüzyılın en büyük miraslarından biriyken, yaygın toplumsal sistemlerin ideolojik temellerinin birçoğu, birliğe tam zıt olan değerler üzerine kurulmuştur. Dışlayıcı düşünce ve yaklaşımlar olan, bazı grupların diğerlerine karşı yaradılıştan gelen üstünlüğüne duyulan inanç ve ilerlemeyi başarmanın bir aracı olarak düşmanca çekişmeye bel bağlama, toplum yapılarının bizzat DNA'sına kodlanmıştır. Öyleyse birlik prensibi bu yapılara yüzeysel bir şekilde aşılanamaz; toplumun sistemleri ve yapıları birliği cisimleştirecek şekilde yeniden biçimlendirilmelidir.

Birleşmiş Milletler gibi önemli bir organın ve onu oluşturan Üye Devletlerin önünde bulunan kritik bir soru, özellikle kadınlar ve kız çocukları dâhil olmak üzere, tüm dünya insanların kapasitelerinden ve kolektif güçlerinden nasıl yararlanılacağı ve bunların nasıl serbest bırakılacağıdır. Kurumsal imaların ötesinde birlik ve eşitlik prensipleri, kültür seviyesinde derin değişimler gerektirmektedir. Hiç kimse adaletin titizlik isteyen taleplerinden muaf değildir; herkes kendi tutumlarını, değerlerini ve başkaları ile ilişkilerini sürekli olarak yeniden gözden geçirmeye çağrılacaktır.

Ekonomik Eşitsizlikleri Ele Almak

Toplumsal ve kültürel normlar ve eşitsizlikler nedeniyle, kadınlar hayat döngüleri boyunca korumasızlığı deneyimledikleri belirli evreler yaşamaktadırlar. Birçok ülkede, kadınların gelirlerini kaybedip yoksulluğa sürüklenmesi erkeklerden çok daha muhtemeldir. Ekonomik açıdan en gelişmiş toplumlarda bile, kadınların doğurganlık rolleri çoğu kez, kendilerine işgücünde erkek meslektaşları ile aynı rol ve sorumluluklar verilemeyeceği şeklinde bir anlam kazanmıştır. Kadınların ve kız çocuklarının kamu hizmetlerine

erişimlerinin ve güçlü altyapıdan yararlanmalarının önünde birçok engel bulunmaktadır. Kolektif güvenliği, çevresel sürdürülebilirliği ve eşit ve adil bir ekonomik düzeni teşvik eden yönetim sistemlerinin bu engelleri kalıcı olarak ortadan kaldırmaları gereklidir. Uygun ekonomik düzenlemeler, toplumsal koruma için merkezi konumları göz önüne alındığında, özel olarak ele alınmayı hak etmektedir.

Servetin aşırı bir şekilde biriktirilmesi, dünyanın, tüm sakinleri için yeterli kaynaklardan yoksun olduğu çarpık algısına neden olmuştur. Tüm insanların yoksulluktan nasıl kurtarılacağı düşünülürken, odaklanmanın zenginlik üretimine yönelmesi konusunda bir dürtünün olması anlaşılırdır. Büyümeye ve gelir üretimine verilen dikkat, sıklıkla buna ihtiyacı olmayanlar için daha fazla servet yaratılmasına ve ihtiyacı olanların ise artan mahrumiyetine dönüşmüştür. Az sayıda insanın kendileri ve yakınları için vicdansızca aşırı miktarda maddi kaynaklar biriktirmesine izin veren düzenleyici yapılar sürdürülemez. Ekonomik modeller, adalet ve güvenilirlik gibi ahlaki etkenleri göz ardı etmeyi ve dışlamayı sürdürdüğü sürece, küresel finansal istikrarsızlık artmaya ve tüm insanlık da bu sorunla mücadele etmeye devam edecektir.

Gerçekten de çevresel bozulmanın sonuçları dünya çapında hissedilmektedir. Yine de çoğu sanayileşmiş ülkedeki ekonomik paradigmlar çevresel etkiyi meselenin dışında kalan bir konu olarak görmektedir. Bu durum, kırsal toplumların yoksullaşmasına, savunmasız nüfusların sömürülmesine ve doğal dünyanın hızla bozulmasına neden olmuştur. Ekonominin sorularını gezegen sınırlarının ışığında değerlendiren umut verici yeni modeller ortaya çıkmaktadır. Bu modeller, potansiyellerinin yanı sıra sınırlamalarının da belirlenmesi bakımından araştırılmalıdır. Genel olarak küresel toplum, kolektif vesayet, adalet ve karşılıklılık ilkeleri etrafında düzenlenen ekonomik modellerin nasıl ortaya çıkabileceğini ve farklı toplumların ihtiyaçlarına nasıl uyarlanabileceğini anlamaya yönelik önemli kaynaklar ayırmak isteyebilir.

İnsan Ruhunun Güçlerini Serbest Bırakmak

Dünya çapındaki birçok toplumda maddi zenginliğin eksikliği, nitelikli öğretmenleri cezbetmek, eğitmek ve elde tutmak için ve eğitim tesislerini inşa edip sürekli kılmak için bir engel teşkil etmiştir. Gündem 2030, herkese eğitim sağlama aracı olarak kamusal altyapıyı güçlendirmeyi vurgulamaktadır. Kaliteli eğitim, belli bir ölçüde maddi kaynakların akışına bağlı olsa da tabandaki birçok Bahai toplumunun deneyimi, dünyanın en ücra ve yoksulluk sınırındaki bölgelerinde bile, zaman, ilgi ve maddi araçlarının akıllıca kanalize edilmesiyle gelişebilecek bir insan kaynakları bolluğunun var olduğunu göstermektedir.

Bir toplum sahip olduğu kaynakları değerlendirdiğinde (örneğin yerel halkın meydan okumaları belirleme ve çözümler hakkında meşveret etme kapasitesi; basit yapıları ve diğer ihtiyaçları inşa etmek için zaman, yetenek ve malzeme bağışlamaya istekli toplum üyelerinin cömertliği) kısıtlamalar fırsatlara dönüşebilmektedir. Deneyimlerimiz, tüm insani kapasitelerin serbest bırakılmasıyla ilgilenen bir eğitim sürecinin başlatılmasının, güçlü bir altyapı mevcut olana kadar ertelenmesinin gerekmediğini göstermiştir. Kaliteli bir eğitim, tüm eğitim sürecine –yani öğretmenlerin eğitimine, uygun müfredatın seçilmesine veya geliştirilmesine, öğrenmeye yardım eden bir ortamın oluşturulmasına ve öğrenme sürecinin içinde açığa çıktığı toplumun katılımına– dikkat gösterilmesini gerektirmektedir. Bu farklı boyutlar, maddi kaynaklarla bir dereceye kadar takviye edilebilir ve güçlendirilebilir. Ancak

daha da önemlisi, öğretmenlerin ve öğrencilerin insan ruhunun güçlerini serbest bırakan bir kapasite inşa etme sürecine dâhil olmalarını sağlamaktır.

İnsan ruhu – ki bir anlamda insanoğlunu diğer türlerden ayıran özel kabiliyetlerin (buna insan aklı da dâhil olmak üzere) toplamı olarak kabul edilebilir– bilme, sevme ve irade kapasitesine sahiptir. İnsan ruhu, çok uzun zamandan beri hafife alınmış bir güçtür ve bu nedenle insanlık, sınırsız bir refah kaynağından mahrum kalmıştır. Onun güçlerini serbest bırakmak, çocukların hem karakterlerini dönüştürmek hem de üretken hayatlar sürmek için gereken bilgi ve becerileri geliştirmelerine yardımcı olacak bir eğitimi gerektirmektedir. Bu, edebiyat ve sanatla meşgul olmayı, bilimsel eğitimi, teknik becerilerde ustalaşmayı, bireysel ve kolektif karar alma süreçlerine dâhil olma becerisini ve ihtiyaçları belirleyip çözümler üzerinde meşveret etme kapasitesini geliştirmeyi içerecektir. Çocukların yetenekleri giderek geliştikçe ve toplumda ifade buldukça, medeniyetin bel bağladığı bu sanatlar, bilimler, yenilikler, felsefeler ve etikler filizlenir.

Dünyayı Yeni Baştan Yaratmak

Kadınlar ve kız çocukları için yaşamlarının her aşamasında toplumsal koruma sağlamada yetersizlik, miadı dolmuş bir toplumsal düzenin belirtilerinden yalnızca biridir. Bu durum, politika değişikliği, adil yasaların yürürlüğe konması ve aşırı eşitsizliğin uçurumlarını kapatmaya yönelik tedbirler yoluyla mevcut düzenin sınırlarının zorlanmasını gerektirmektedir. Bununla birlikte bu değişiklikler, gerekli olsalar da, tüm insanların gelişmesine izin verecek yeni yaşam modellerini meydana getirmekte yetersiz kalacaklardır. Toplumun birçok sistem ve yapısının tam da tahakküm ve eşitsizliği güçlendirmek için tasarlandığı göz önüne alındığında, önemli kaynaklar ayrıca tamamıyla yeni bir prensipler dizisi etrafında yapılandırılmış etkili yönetim, eğitim ve ekonomi modellerini öğrenmeye yönlendirilmelidir; ki bu prensipler de insanların bir olduğu, kadın ve erkeğin eşit olduğu, kolektifliğin yeni doğmakta olan güçlerinin işbirliği ve karşılıklılık yoluyla serbest bırakılabileceği ve insanlığın ilerleyişinin, tüm insanların dünyayı yeni baştan yaratmaya tam katılımı yoluyla büyük ölçüde destekleneceğidir.